

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

**Puente, Luis de la
Coloniae Agrippinae, 1616**

§. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43347

§. II.

HVNC in modum habuit Pater hic Balthassar post ipsum Sacrum sensa multa veritatum variarum, valdeque vtilium, quæ inferius reddemus. Et quoniã de cœlestibus hisce nundinis ita loquebatur, sicut in eis illi ueniebat ob insignes fauores spiritalesq; delicias, quas hisce occasionebus experiebatur: exhortabatur Sacerdotes, ac reliquos communicantes, ne illarum iacturam facerent; sed cogitarent, Deum Dominum nostrum ipsis dicere, quod aliquando suis discipulis: *a me autem non semper habebitis*, quasi diceret: properate in hac negotiatione, non enim semper sum vobiscum hic mansurus. In quæ finem admirandas hasce proponebat illis sententias. Magni semper faciat, qui communicat, tempus, quo diuina Maiestas cum ipso manserit: in quo potius attendat, vt diuinam præsentiam ueneretur; supplexque oret, impertiri sibi diuinam eius benedictionem; sibiq; persuadeat, se dignum non esse, cui Deus faciem suam ostendat: quam vt prolixas ratiocinationes ac meditationes instituat: & attendat, ne vel momentum amittat tam foelicis temporis, quo frui ac negotiari possit cù diuina eius Maiestate, iuxta verbum illud Ecclesiastici: *b Non defrauderis à die bono, & particula boni doni te non prætereat*: hoc dico propterea quod multis communicantibus pruriant pedes, vt inde discedant sub prætextu lectionis, collo- cationis, aut etiam deambulationis: quæ est Phrenesis intolerabilis. Nam prolixiores orationes, piæque lectiones quid aliud sunt, quàm quidam clamores, quibus Dominum vocamus, vt ad no- stram

a Ioh. 12. 8.

b Eccl. 14.

14.

stram domum venire dignetur? quæ igitur stulti-
 tia est, ut post tot horas, imò & annos, quibus e-
 gimus pro tanto hoc favore; quando nobis illum
 exhibet, non possimus nos continere, quin sta-
 tim ex eadem nostra domo exeamus? quid nos pos-
 sunt libri docere, quod non diuina Maiestas præ-
 fens melius doceat? quem saporem & oblectatio-
 nem creaturæ nobis adferre possunt, quæ ipse non
 possit nobis plenius conferre, nosq; saturare? &
 quam sanctitatē ex earum conuersatione haurire
 possumus, quam maiorem non afferat nobis familia-
 ritas cum ipso? quid boni lectio habet, nisi quòd
 affectū nostrum erga ipsum Dominum excitet? &
 quid spiritualia exercitia, nisi quòd illum ad nos
 inclinēt? Ad hoc autē perpendi possunt sequentes
 veritates, in quibus anima cum Deo suo loquitur.
 Infirmus, Domine, qui tecū non exhilaratur: valdè
 prope est, ut cadat: anima, quæ tecum non exultat:
 unde poterit exultare? qui tecum, Domine, nō est
 contentus: quomodo nō crepat? qui in domo sua
 non tibi ostendit promptā voluntatem; quomodo
 iterum tuū ad eandem aduentū expectabit? qui, dū
 te hospitem habet, properat, ut exeat ex domo: fa-
 cilè ostēdit, se cor habere alibi obstrictum, cui te-
 cum manere tædium est, cum tu ipse honoris er-
 go ad ipsum accesseris, Deus eius, & totum bonum
 eius: cū quo is omnia sua negotia foeliciter expe-
 diat, nō habet amplius quod agat, aut quærat: cūq;
 solius huius rei causa natus sit in mundo; facilè o-
 stendit se Phrenesi laborare, si tecum non maneat
 libenter. Has & similes sententias vir hic Sanctus
 proponebat cum ingenti sensu, ob tepiditatē eo-
 rum, qui Sacrum faciunt, aut communicant, nec
 tem-

tempus sibi sumunt, in quo fruuntur Domino, quem in domum receperunt.

c. Act. 1. 10.

INTERNAM quoque deuotionem suam erga sanctissimum hoc Sacramentum, in eo ostendebat: quod ubicunque illud videret, ita oculis suis in illud intenderet, vt nullæ Personæ, aut rei externæ, etiam iucundissimæ à tali aspectu eum retardarent. Nam oculis fidei aspiciebat sub illo accidentium panis velo latentem inuisibilem, maiori certitudine, quàm si corporis oculis illi cerneret, & quemadmodum Apostoli, *cùm intuerentur in cælum euntem* Magistrum suum, etiam postquam *nubes eum suscepit ab oculis eorum in cælum aspiciebant*, vbi sciebant, illum esse, licet sibi occultum: ita Sanctus hic vir adeò afflatus aspicere hunc Dominum in contemplatione, non poterat oculos suos ab hoc Sacramento auertere, in quo fide videbat illum, licet velo cooperatum. Frequenter eundem Dominum in templo visitabat, vbi longos temporis tractus in oratione manebat: imò aliquando integras noctes, vel illum comitaretur ibi manentem; eiusque præsentia frueretur. Valde autem dolebat, quòd videret tēpla adeò vacua hominibus; & plateas adeò refertas: Et tam paucos esse qui accederent ad negotia sua apud hunc Dominum peragenda, in hoc Tribunali & throno, quem habet in terra manentem: cùm huius rei causa nobiscum manere voluerit.

MAGNUM reputabat fauorem & solatium Religiosorum, quòd illud in suis domibus haberent: quòd possent illud sæpius die ac nocte visitare, cum maiori facilitate, quàm homines sæculares

Refer

Refert ipse in suo illo libello, quòd, eum quodam die mane tempore orationis visitasset omnia cubicula Collegij, cuius ipse erat Rector, (vt moris est in Societate) vt obseruaret orantes: redierit valde consolatus ad suum cubiculum, perpendens, quòd in medio eorum esset sanctissimum Sacramentum. Occurrit autem illi cum magna interna lætitia, quòd Collegium esset, quasi quædam imago Cœnaculi Apostolorum, in quo Christus Dominus post Resurrectionem suam eis apparuit, & d *ianuis clausis stetit in medio eorum, dicens: Pax vobis: Siquidem & hic portæ sunt clausæ, ac discipuli intus, & Iesus in medio eorum danseis pacem, & animorum vnionem.* d Ioan. 20. 19.

E A D E M eius deuotio valde fuit aucta ex familiaritate cum quibusdam personis magnæ sanctitatis, eidemque sanctissimo Sacramento additissimis, de quo paulò post fiet mentio. Est enim amicorum proprium, cum alter inuenit aliquem cibum valde sapidum & bonum; alterum ad eundem inuitare, vt eadem ille afficiatur voluptate, qua ipse. In quem sensum sanctus Ioannes in Apocalypsi ait; quando Spiritus sanctus eiusque

Sponsa Ecclesia aliquid inspirant & consulunt, quod magni sit momenti: *e qui audit dicat, amico suo, Veni, vt eo fruaris.* e Apoc. 22. 17.

